

บทที่ 2

ความรู้เกี่ยวกับภาษา

1. ลักษณะของภาษาและความหมาย (Form and Meaning)

การเรียนรู้ภาษานั้น จำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจลักษณะของภาษาเป็นพื้นฐานเสียก่อน ซึ่งความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับลักษณะของภาษานี้ นักภาษาศาสตร์ทั้งหลายได้ค้นพบ พอสรุปได้ ดังนี้ คือ

1.1 ภาษาคือเสียง (Language is sound)

นักภาษาศาสตร์ถือว่า ภาษาที่แท้จริงคือเสียง ส่วนสัญลักษณ์หรือตัวหนังสืออื่นใดที่ใช้กันอยู่นั้น เป็นเพียงสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมาในภายหลัง การออกเสียงของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นชนชาติใดก็ตาม นักภาษาศาสตร์เชื่อว่า มนุษย์ทุกภาษามีและใช้อวัยวะในการออกเสียงที่เป็นอย่างเดียวกัน แม้ว่าแต่ละภาษาจะมีเสียงที่แตกต่างกันออกไป บางเสียงจะมีใช้เฉพาะกลุ่มและเป็นเสียงที่ออกยากของคนอีกกลุ่มที่ไม่ได้พูดภาษานั้น ๆ แต่เสียงที่เปล่งออกมานั้นย่อมมีความหมาย เสียงที่มีความหมายในภาษาหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องมีความหมายเสมอไปในอีกภาษาหนึ่ง

ตัวอย่างเช่น เสียง “ง” มีในภาษาไทย แต่ไม่มีเสียงนี้ในภาษาอังกฤษ

หรือ เสียง “th” [θ] มีในภาษาอังกฤษ แต่ไม่มีในภาษาไทย เป็นต้น

แต่ก็ไม่ใช่ว่าแต่ละภาษาจะมีระบบเสียงที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ภาษาทุกภาษาส่วนมากจะมีลักษณะร่วมกันอยู่คือ มีเสียงสระ และเสียงพยัญชนะ เสียงทั้ง 2 ประเภทบางภาษาก็มีมากเสียงบางภาษาก็มีน้อยเสียง เสียงลักษณะอื่น ๆ อาจจะไม่ปรากฏว่ามีอยู่ในทุกภาษาก็ได้ เช่น

- เสียงวรรณยุกต์ (tone)
- เสียงเน้นหนัก (stress)
- สำเนียงสูงต่ำ (intonation)

นอกจากนี้ระบบเสียงของแต่ละภาษายังไม่มีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนอีกด้วย ความไม่แน่นอนนี้ไม่เพียงแต่ว่าไม่แน่นอนในระบบเสียงที่ต่างภาษาเท่านั้น แม้แต่ในภาษาเดียวกันเองก็ยังคงแตกต่างกันอีกด้วย ดังที่เราได้ทราบมาแล้วว่าตัวหนังสือที่เราคิดขึ้นมาใช้เขียนนั้น ก็เป็นเครื่องหมายที่คิดขึ้นมาใช้แทนเสียงนั่นเอง เมื่อเสียงหลาย ๆ เสียงเข้ามารวมกันก็เกิดเป็นคำ ตัวอย่างที่จะ

แสดงให้เห็นว่าระบบเสียงของภาษาเดียวกัน แต่มีกฎเกณฑ์ที่ไม่แน่นอนในการออกเสียงก็ได้แก่ คำบางคำที่สะกดแบบเดียวกัน แต่การออกเสียงต่างกันออกไป ขอให้สังเกตจากคำต่อไปนี้ซึ่งทุกคำมีตัวสะกดที่เหมือนกันคือ ในคำว่า

		rough/cough/dough/bough
เสียง	ough	ในคำต่าง ๆ เหล่านี้จะออกเสียงไม่เหมือนกันดังนี้
คำว่า	rough	ออกเสียงของ ough คล้ายกับเสียง uff ในคำว่า cuff
คำว่า	cough	ออกเสียงของ ough คล้ายกับเสียง off
คำว่า	dough	ออกเสียงของ ough คล้ายกับเสียง o ในคำว่า no
คำว่า	bough	ออกเสียงของ ough คล้ายกับเสียง ow ในคำว่า cow

หมายเหตุ ตัวอย่างเสียงข้างบนนี้คัดลอกมาจากหนังสือ “วิธีสอนภาษาอังกฤษ” ของอาจารย์สุไร พงษ์ทองเจริญ หน้า 8-9

1.2 ภาษาเป็นระบบ (Language is Systemic)

ภาษาที่เราพูดกันทุกวันนี้ จะสังเกตได้ว่า แท้จริงแล้วก็คือ เสียงต่าง ๆ ที่เปล่งออกมาอย่างต่อเนื่องกัน เสียงที่เปล่งออกมาต่อเนื่องกันนี้ ก็จะมีระบบของตัวเองซึ่งเรียกว่าระบบเสียง (sound system) เสียงจะเรียงกันออกมาเป็นคำ และคำก็จะเรียงกันออกมามีระบบออกมาเป็นข้อความหรือประโยค ซึ่งก็ต้องใช้ระบบที่เรียกว่า ระบบไวยากรณ์ (Syntax system) ฉะนั้นการจะเรียนรู้ภาษาให้เข้าใจต่อแง่และใช้การได้ จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ระบบภาษาทั้งหมด ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระบบคือ

- Phonology - ระบบเสียง
- Morphology - ระบบคำ
- Syntax - ระบบไวยากรณ์

ระบบเสียง (Phonology)

หมายถึงระบบเสียง ภาษาทุกภาษาจะต้องมีระบบเสียงด้วยกันทั้งสิ้น เนื่องจากมนุษย์เราโดยส่วนรวมแล้วก็มีอวัยวะที่ใช้ในการเปล่งเสียงเหมือนกัน ฉะนั้นก็เชื่อได้ว่าเสียงพูดทั้งหมดที่มีอยู่ในภาษามนุษย์นั้น มนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์สามารถเปล่งได้ทั้งนั้น แต่การเลือกเสียงที่จะเปล่งออกมานั้น จะแตกต่างกันไปตามชุมชนต่าง ๆ แต่ละภาษาก็มีเสียงที่พิเศษแตกต่างกันออกไป ดังนั้นเราจึงพบว่าบุคคลใดที่ไม่ได้เติบโตมากับการใช้เสียงนั้น ๆ แล้ว ก็จะทำให้เกิดความลำบากกับการเปล่งเสียงนั้น ๆ ด้วย การที่เราทราบภาษาแต่ละภาษามีเสียงแตกต่างกันก็เนื่องมาจากการศึกษาเรื่องเสียงของนักภาษาศาสตร์นั่นเอง วิธีการศึกษาของนักภาษาศาสตร์นั้นจะกระทำโดยมี

การบันทึกข้อมูลในเรื่องเสียงของภาษาที่ศึกษาเอาไว้ วิธีการบันทึกข้อมูลทางเสียงก็กระทำได้หลายทาง เช่น บันทึกโดยการใช้เทปหรือแผ่นเสียงแล้วจึงนำมาถอดเสียงเป็นตัวอักษรในภายหลัง อีกวิธีหนึ่งก็คือนักภาษาศาสตร์ได้สร้างตัวอักษรแทนเสียงระหว่างชาติขึ้น เรียกว่า IPA ย่อมาจาก International Phonetic Alphabet นักภาษาศาสตร์ทั้งหลายที่สนใจในภาษาใด ก็จะไปคลุกคลีกับคนที่พูดภาษานั้น ๆ ทำการศึกษาเรื่องเสียงอย่างจริงจัง ถอดเสียงหรือคำพูดต่าง ๆ ที่ได้ยินโดยใช้สัญลักษณ์แทนเสียงสัญลักษณ์หนึ่งก็แทนเสียงหนึ่ง แต่ในบางครั้งก็อาจจะต้องมีการทำอักษร 2 ตัวมาแทนเสียงบางเสียงด้วย ตัวอย่างเช่น ในภาษาอังกฤษ มีตัวอักษรทั้งหมด 26 ตัว แต่การออกเสียงทั้งพยัญชนะและสระจะมีมากกว่า คือมีอยู่ประมาณ 44 เสียง เช่น อักษร C จะมี 2 เสียง คือเสียง s ในคำว่า cent และ K ในคำว่า cat และยังมีบางคำที่มีพยัญชนะเดียวกัน แต่ออกเสียงต่างกัน เช่น

th ในคำว่า think กับ

th ในคำว่า there

หรือ s ในคำว่า leisure

เสียงในคำดังกล่าวจะแตกต่างกัน การเขียนเสียงอ่านจึงต้องกำหนดสัญลักษณ์เสียงให้ต่างกันออกไปอีกด้วย

ดังได้กล่าวแล้วว่าเสียงต้องมีระบบ การนำเอาเสียงต่าง ๆ มาเรียงกันเพื่อให้เกิดเป็นคำก็ต้องมีระบบเช่นกัน แต่เสียงควบกล้ำในภาษาไทยจะมีใช้ก็เฉพาะเมื่อเป็นพยัญชนะต้นเท่านั้น จะเกิดท้ายคำไม่ได้ เช่น

ปล่อย, กรอบ, เกวียน

ภาษาอังกฤษก็เช่นกัน เช่น คำว่า girl, boy แต่จะไม่มีกรอกรเรียงเป็น lgir หรือ oyb

ระบบคำ (Morphology)

เป็นส่วนที่ว่าด้วยระบบคำ ในการศึกษาระบบคำของภาษาใด ๆ จำเป็นที่จะต้องศึกษาให้รู้เกี่ยวกับความหมายคำ และการสร้างคำ ในภาษาอังกฤษมีระบบในการสร้างคำขึ้นมาใช้ และขยายคำให้เพิ่มขึ้นด้วย การนำ prefix และ suffix เข้าไปในรากคำ ทำให้เกิดเป็นคำใหม่ขึ้นมา เช่น นำ prefix ต่าง ๆ เข้ามาเติมในรากคำ ceive เกิดเป็น

receive, conceive, deceive และ perceive หรือในคำว่า amoral, immoral unmoral

บางคำเกิดมาจากการนำ prefix 2 ตัว มาใช้ในคำเดียวกัน เช่น

non - และ re - ในคำว่า nonrestrictive

in - และ sub - ในคำว่า insubordinate

co - และ ef - ในคำว่า coefficient

dis - และ en - ในคำว่า disentangle

ลักษณะของคำที่เกิดจากการเติม suffix ได้แก่

คำว่า sense เป็น sensation, sensible

หรือ farm เป็น farmer เป็นต้น

การสร้างคำอีกชนิดหนึ่งก็คือการนำคำ 2 คำ เข้ามารวมกัน แล้วเกิดเป็นคำที่มีความหมายใหม่ เช่น

grand + mother เป็น grandmother

whole + sale เป็น wholesale

play + ground เป็น playground

ลักษณะของการเกิดคำใหม่ดังกล่าวนี้ เราจะพบว่าในภาษาไทยของเราก็มีเหมือนกัน เช่น

แม่ + น้ำ เป็น แม่น้ำ

ชั้น + น้ำ เป็น ชั้นน้ำ

น้ำ + ปลา เป็น น้ำปลา

ตู้ + เย็น เป็น ตู้เย็น

ม้า + นิ่ง เป็น ม้านิ่ง เป็นต้น

ในการศึกษาระบบคำนี้ นักศึกษาควรจะตระหนักดีว่า ไม่สามารถจะศึกษาเฉพาะความหมายของคำเท่านั้น หากแต่จะต้องศึกษาถึงวิธีใช้คำเหล่านั้นในรูปประโยคให้ถูกต้อง ศึกษาถึงความเปลี่ยนแปลงในรูปคำที่ต้องสัมพันธ์กับไวยากรณ์ไปด้วย เช่น

I have a book กับ I have two books.

We go there กับ We went there yesterday.

ระบบไวยากรณ์ (Syntax)

คือการศึกษาถึงระบบของการเรียงคำต่าง ๆ เข้าด้วยกันว่า มีหลักการหรือกฎเกณฑ์อย่างไร ภาษาแต่ละภาษาต่างก็จะมีระบบในการเรียงคำที่เป็นของตนเอง การศึกษาระบบเรียงลำดับคำนี้ ความจริงก็คือการศึกษาโครงสร้างทางไวยากรณ์นั่นเอง ภาษาบางภาษามีโครงสร้างที่ประกอบด้วยหลักเกณฑ์ตายตัวมาก และถ้าหากเปลี่ยนลำดับคำแต่เพียงเล็กน้อยก็ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป ลักษณะเช่นนี้เราอาจจะพบเห็นได้จากภาษาไทยของเราก็มีตัวอย่างเช่น

ใจดี - ดีใจ
น้ำตา - ตาน้ำ
เสียท่า - ท่าเสีย

หรืออาจจะพบได้ในภาษาอังกฤษบางคำ เช่น

flower vase – vase flower

flower vase หมายถึง แจกันสำหรับใส่ดอกไม้

vase flower หมายถึง ดอกไม้สำหรับใส่แจกัน

หรือ horse – race หมายถึง สนามแข่งม้า

แต่ race – horse หมายถึง ม้าแข่ง เป็นต้น

ในภาษาอังกฤษไม่ได้ใช้กฎเกณฑ์เช่นนี้อย่างเคร่งครัดมากนัก เพราะบางครั้งเราจะพบว่า คำบางคำเปลี่ยนตำแหน่งก็ไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปก็มี เช่น

I'll go there tomorrow. หรือ

Tomorrow I'll go there.

ประการสำคัญในด้านการเรียงคำในประโยคไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาไทยก็ตาม เราจะคำนึงถึงแต่เพียงการเรียงคำแต่เพียงอย่างเดียวก็ไม่ได้ เพราะในบางครั้งประโยคมีรูปแบบการเรียงคำแบบเดียวกัน แต่ระดับของคำซึ่งได้รับการลำดับไว้ว่าอยู่ในเกรดเดียวกัน เมื่อนำมาใช้ในรูปประโยคที่มีรูปการเดียวกัน อาจจะทำให้เกิดความหมายที่แตกต่างกันได้ก็มี ตัวอย่างคำว่า ate และ bought ต่างก็ได้รับการจัดลำดับว่าอยู่ในเกรดเดียวกัน เพราะสามารถเกิดขึ้นในฐานะเป็นกริยาของประโยค

John a cake. ได้ คือ

John ate a cake. และ John bought a cake.

ซึ่งกรณีเช่นนี้ ate และ bought ก็จะทำให้อยู่ระบบเดียวกันได้ แต่บางกรณี ate และ bought จะต้องถูกจัดไว้คนละระบบที่เดียวเมื่อนำมาใช้กับโครงสร้าง

John a car ซึ่งจะได้

John bought a car.

ซึ่งให้ความหมายได้ แต่

John ate a car.

นั้นไม่สามารถจะเกิดความหมายที่ถูกต้องได้

ดังนั้น การศึกษาภาษา จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาควบคู่กันไประหว่าง form และ meaning ด้วยการรวมเสียง คำ ให้เกิดเป็นภาษา จึงมีลักษณะเป็นระบบซ้อนระบบ คือระบบเสียง ไวยากรณ์ และความหมายซึ่งจะต้องใช้ควบคู่ซ้อนกันไปในขณะเดียวกัน

กล่าวโดยสรุปก็คือ การศึกษาภาษานั้น นอกจากจะศึกษารูปแบบของคำ วลี และ ประโยคแล้ว ยังต้องศึกษาความหมายของ คำ วลี ประโยค เหล่านั้นควบคู่กันไปด้วย เพราะ บางครั้งความหมายอาจเปลี่ยนแปลงได้ เพียงแต่มีการสลับที่ของคำบางคำเท่านั้น เช่น John met the vicar กับ The vicar met John.

1.3 ภาษามีความหมาย (Language is meaningful)

การที่นักภาษาศาสตร์และคนทั่วไป ให้ความสนใจเกี่ยวกับภาษาก็คือเพราะภาษามี ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตมนุษย์ ภาษามีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมรอบตัวของผู้ที่พูดภาษา ภาษาเกิดขึ้นก็เพราะมนุษย์เป็นผู้กำหนดขึ้นมาเพื่อเป็น เครื่องมือสำหรับติดต่อกันและกัน ดังนั้น การที่ผู้ใดผู้หนึ่งจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสังคมใด ขึ้นมาได้ก็ด้วยการรับรู้ความหมายของภาษานั้น ๆ นั้นเอง จึงสามารถอยู่ร่วมและปฏิบัติตาม กฎเกณฑ์ของสังคมนั้นได้

1.4 ภาษาเป็นสิ่งที่กำหนดขึ้น (Language is Arbitrary)

การที่ผู้พูดต่างภาษากันไม่สามารถจะเข้าใจกันและกันได้ ก็เพราะระบบการสื่อสาร ความหมายเป็นคนละระบบ ภาษาต่าง ๆ ล้วนเป็นสิ่งที่สมมติขึ้น ไม่มีความสัมพันธ์กันโดยตรง ระหว่างภาษากับสิ่งต่าง ๆ ที่ภาษานั้นแทน ดังจะเห็นได้จากผู้พูดที่ใช้ภาษาเดียวกัน ก็อาจจะมี คำเรียกของสิ่งหนึ่งแตกต่างกันออกไป เช่น ความแตกต่างในการเรียกสิ่งของของคนอเมริกัน และคนอังกฤษ

American	English
elevators	lifts
movies	cinemas
gas	petrol
the hood of the car	the car bonnet
subway	underground

สำหรับเรื่องนี้ไม่ใช่ว่า จะมีแต่เฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น แม้แต่ในภาษาไทยของเราเอง ก็ยังมี เช่น

ถังน้ำ - กระจองน้ำ
 ตักข้าว - คตข้าว
 ฯลฯ

การที่ของอย่างเดียวกันแต่เราเรียกชื่อหรือออกเสียงแตกต่างกันเช่นนี้ก็ขึ้นอยู่กับชีวิตความเป็นอยู่ในสังคม และสภาพภูมิศาสตร์ที่แตกต่างกันออกไป และคำที่เราสร้างขึ้นนี้ บางคำก็จะมีระยะเวลาที่อยู่ได้ไม่นาน ขึ้นอยู่กับความนิยมของแต่ละสังคม ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ซึ่งจะเห็นได้ว่า คำบางคำที่มนุษย์คิดขึ้นมาใช้กันแต่ก็ใช้กันภายในระยะเวลาอันสั้น ๆ เท่านั้น เช่น คำว่า เท่, เซ็ง, สูดหล่อ เป็นต้น

จากการศึกษาประวัติศาสตร์ภาษา ไม่ว่าจะเป็ภาษาใด ๆ ก็ตาม เราจะพบความจริงข้อหนึ่งเสมอ นั่นก็คือ การเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการที่น่าสนใจทางภาษา ตัวอย่างเช่น ภาษาไทยเมื่อสมัยพ่อขุนรามคำแหง ก็ไม่เหมือนกับภาษาไทยในปัจจุบัน ถ้อยคำสำนวนต่าง ๆ ที่เคยใช้พูดกันในหรือที่นิยมใช้กันในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ก็ไม่สามารถจะนำมาใช้พูดกันในปัจจุบันนี้ได้ เพราะไม่อยู่ในความนิยมของคนไทยในสมัยปัจจุบัน จึงกล่าวได้ว่า ภาษาเป็นสิ่งที่ชีวิต ดังนั้น จึงย่อมมีการเปลี่ยนแปลงและเจริญงอกงาม หรือละทิ้งสิ่งที่ไม่จำเป็นออกไปตามกาลเวลา ตามสมัยนิยม และตามความต้องการของผู้ใช้ภาษานั้น ๆ เรื่องของภาษาจึงไม่มีการหยุดนิ่งกับที่ トラบใดที่สภาพสังคมยังมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ๆ トラบนั้นภาษาก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย การเปลี่ยนแปลงของภาษาเป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ จึงไม่ควรถือว่าภาษาที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น เป็นภาษาวิบัติ หรือภาษาเลว ๆ ดังที่เข้าใจกันในอดีต

ความหมายของคำก็เป็นลักษณะหนึ่งของภาษาที่มักจะเปลี่ยนแปลง บางคนเข้าใจว่า คำ ๆ หนึ่งจะมีความหมายคงที่เหมือนเดิมอยู่เสมอ คำที่เคยใช้ในความหมายอย่างใดมาก่อน ก็คงต้องมีความหมายเช่นนั้นเสมอ ความเข้าใจเช่นนี้ไม่ถูกต้องนัก เพราะความจริงแล้วมีคำหลายคำที่เดียวที่ได้มีความหมายเดิม ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างจากหนังสือ ปัญหาการสอนอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียนของ ดร.พัณณ์ น้อยแสงศรี หน้า 16 ได้ให้ตัวอย่างในเรื่องนี้ว่า คำว่า nice ในพจนานุกรม The Oxford English Dictionary เขียนอธิบายไว้ว่าเมื่อปี 1290 A.D., คำนี้มี ความหมายว่า “foolish or stupid” แต่พอมาถึงศตวรรษที่ 18 คำนี้มีความหมายว่า “well mannered or agreeable” เป็นต้น หรืออีกตัวอย่างหนึ่ง ซึ่งคัดมาจากหนังสือ “ศาสตร์แห่งภาษา” ภายใต้วหัวข้อเรื่อง “การแตกตัวของภาษา” โดยมี อาจารย์ชลิตา อินทร์พรหม แปลและเรียบเรียงไว้ในหน้า 26 ได้กล่าวว่า มีคำหลายคำที่ใช้ในความใหม่ที่ต่างไปจากเดิม เช่น ความหมายของคำ “aggravate” แต่เดิมคำนี้ก็มีความหมายว่า “ทำให้ร้ายแรงยิ่งขึ้น” (ความหมายตามรากศัพท์ภาษาละติน) ต่อมาคำ ๆ นี้มีความหมายเพิ่มขึ้น อีกความหมายหนึ่งคือ “ทำให้โกรธ” ความหมายนี้เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง แต่ในขณะที่เกิดความหมายใหม่ขึ้น ความหมายเดิมของคำนี้ก็ยังคงใช้กันอยู่ไม่มีความสูญหายไป และถึงแม้ว่าความหมายเดิมของคำนี้จะสูญหายไป ในภาษาอังกฤษก็ยังมีคำอื่น ๆ อีกหลายคำที่จะนำมาใช้แทนคำนี้ได้ ในกรณีเช่นนี้

อาจจะกล่าวได้ว่าการเปลี่ยนแปลงหมายถึง “การเติบโต” ของภาษา เมื่อคำในภาษาได้ถูกนำมาปรับใช้เพื่อเรียกสิ่งใหม่ ๆ หรือสื่อสารความคิดใหม่ ๆ โดยที่ผู้ใช้อาจจะตั้งใจหรือมิได้ตั้งใจสร้างขึ้นมาก็ตาม

เราจะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นมีได้หลายทาง ทั้งที่เพิ่มขึ้นและลดลง คำบางคำอาจจะถูกลดรูปลงไป อันเนื่องมาจากความเร่งรีบหรือการออกเสียงเลือนลาง เพี้ยนไปจากคำเดิม เช่น

Lab	มาจากคำว่า	Laboratory
plane	มาจากคำว่า	Aeroplane
gas	มาจากคำว่า	gasoline

แม้แต่ในภาษาไทยก็ยังมี ดังจะเห็นได้จากการพูดแบบย่อในบางคำเท่าที่ผู้เขียนเคยได้ยินก็มี เช่น

มหา'ลัย	มาจากคำว่า	มหาวิทยาลัย
วิท'ลัย	มาจากคำว่า	วิทยาลัย
(ไป) ยุดยา	มาจากคำว่า	อยุธยา

ลักษณะทางโครงสร้างไวยากรณ์ก็มีการเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน แต่ระบบการเขียนดูจะเป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงช้ากว่า ระบบคำ ตัวอย่างเช่น ลักษณะโครงสร้างในประโยค The house is being built next year. เมื่อถูกนำมาใช้ใหม่ ๆ ก็เป็นที่ถูกโจมตีและวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนัก เพราะเมื่อก่อนจะเกิดลักษณะโครงสร้างเช่นนี้ เขาใช้ว่า The house is building มาก่อน หรือการใช้ “will” เมื่อก่อนนี้ยังไม่ได้ใช้ในโครงสร้างของ future tense เป็นเพียงการใช้เพื่อแสดงความปรารถนาอันแน่วแน่เท่านั้น แต่ปัจจุบันนี้ก็มีการเปลี่ยนแปลงไป ยิ่งในปัจจุบันโลกมีความเจริญก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง มนุษย์เรามีการติดต่อ สื่อสารกันได้สะดวก รวดเร็วขึ้น การเปลี่ยนแปลงในเรื่องของภาษาจะมีอยู่อย่างไม่หยุดยั้งเช่นกัน และนับวันก็จะเกิดคำใหม่ ๆ ขึ้นมาใช้ตามความต้องการของสังคมอยู่ตลอดเวลา

1.5 ภาษาเป็นสิ่งสร้างสรรค์ (Language is Creative)

ภาษามีลักษณะสร้างสรรค์ในตัวของมันเอง มีความเจริญงอกงามอย่างไม่รู้จบ แม้จำนวนเสียงจะมีจำกัด คนเราสามารถพูดประโยคต่าง ๆ กันได้มากมายอย่างไม่มีวันสิ้นสุด และคนฟังก็ยอมเข้าใจคำพูดใหม่ ๆ ได้โดยไม่มีวันสิ้นสุดเช่นกัน ทำไมคนเราจึงเข้าใจประโยคที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน ในข้อนี้นักภาษานักท่านกล่าวว่า เป็นเพราะภาษามีระบบ มีเงื่อนไข เมื่อผู้ฟังมีความสามารถในด้านระบบ เสียง คำและไวยากรณ์ ก็สามารถรับรู้ เข้าใจประโยคใหม่ ๆ ได้

2. การแตกตัวของภาษา¹ (Diversity in Language)

มีหลายประเทศที่เดียวในทวีปแอฟริกาและทวีปเอเชีย ที่มีภาษาพูดใช้กันภายในแต่ละประเทศมีจำนวนนับได้หลายสิบ หรือหลายร้อยภาษา แต่ในบริเตนเกือบทุกคนหรืออาจกล่าวได้ว่าทุก ๆ คนพูดภาษาเดียวกัน คือ ภาษาอังกฤษ ดังนั้นอาจจะทำให้คิดได้ว่าภาษาพูดในบริเตนไม่ใช่ภาษาที่น่าสนใจจะศึกษาแต่อย่างใด แต่ความเป็นจริงแล้วกลับเป็นสิ่งที่ตรงกันข้าม คือ กลับยิ่งน่าสนใจศึกษามาก เพราะภาษาอังกฤษที่พูดในบริเตนนั้นสลับซับซ้อนมากที่สุดทีเดียว จริงอยู่แม้คนในบริเวณไฮแลนด์ (Highlands) และหมู่เกาะของสกอตแลนด์จะพูดภาษาเกลิค (Gaelic) และคนในเวลส์จะพูดภาษาเวลส์ก็ตาม แต่ในขณะที่เดียวกันคนเหล่านี้ก็พูดภาษาอังกฤษได้ และยังใช้ภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับภาษาของตนเองอีกด้วย มีผู้คนจากที่ต่าง ๆ อีกมากมาย และจากประเทศเครือจักรภพได้อพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเตน โดยที่ภาษาอังกฤษก็ไม่ได้เป็นภาษาแม่ของพวกเขาเลย แต่คนพวกนี้ก็สามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็ว แม้แต่ลูกหลานของเขาก็สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ใครก็ตามที่ไปท่องเที่ยว หรือจะเข้าไปอยู่ในบริเตนไม่จำเป็นต้องรู้ภาษาอื่น ๆ รู้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวก็เพียงพอแล้ว ประเทศบริเตนจึงเป็นประเทศที่มีภาษาพูดเพียงภาษาเดียว

อย่างไรก็ตามมิได้หมายความว่า ภาษาอังกฤษที่พูดใน Britain จะเป็นภาษาอังกฤษที่เหมือนกันไปหมด ใคร ๆ ก็ตามที่รู้จักคนในสังคมระดับต่าง ๆ จะทราบดีว่า ในแต่ละระดับก็มีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไป มากบ้าง น้อยบ้าง เช่นภาษาของคนที่ได้รับการศึกษากับภาษาของคนที่ไม่ได้รับการศึกษาจะแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดเจน ความแตกต่างนี้เองที่เป็นจุดกำเนิดทำให้เกิดความสนใจที่จะศึกษา บรรดาครูที่สอนภาษาควรคำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องเช่นนี้ไว้ด้วย เพราะอาจจะเกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นได้ เช่น ถ้าครูที่สอนภาษาพูดด้วยสำเนียงค็อกนีย์ (Cockney) ซึ่งถือกันว่าเป็นสำเนียงของคนชั้นต่ำ จะเป็นตัวอย่างที่ดีแก่เด็กหรือไม่ หรือถ้านักเรียนใช้ไวยากรณ์ตามแบบภาษาพูดของเขา ซึ่งมีไวยากรณ์เดียวกับที่ครูสอน จะถือว่าเด็กใช้ไวยากรณ์ผิดหรือไม่ เช่น ถ้าผู้เรียนเขียนประโยคว่า “He did not want none.” ครูผู้สอนควรจะแก้ไขหรือไม่ หรือถ้าครูปล่อยให้เด็กเรียนออกเสียง hammer เป็น ammer โดยไม่มีการแก้ไขใด ๆ นั้น จะทำให้เด็กผู้นั้นมีปัญหาต่อไปภายหลังหรือไม่ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ล้วนเป็นปัญหาที่จะต้องนำมาถกเถียงกันเพื่อหาข้อสรุป อันจะเป็นประโยชน์ทางการศึกษาภาษาต่อไป

¹Peter Frudgill และชิลดา รินท์พรหม. Diversity in Language. *ศาสตร์แห่งภาษา 1*. มิถุนายน 2525. p.p 23-29.

2.1 ความแตกต่างกันของภาษาอังกฤษ

สาเหตุสำคัญที่ทำให้ภาษาใดภาษาหนึ่งผิดเพี้ยนหรือแตกต่างกันออกไป ก็เนื่องมาจากสภาพภูมิศาสตร์ ความแตกต่างที่มักจะพบอยู่เสมอโดยส่วนใหญ่จะเป็นความแตกต่างในด้านการออกเสียง แต่ก็อาจจะเป็นเรื่องของไวยากรณ์และคำศัพท์ปนอยู่ด้วยก็ได้ ตัวอย่างเช่น ชาวอเมริกัน เดโวนเนียน ลิเวอร์พูล และชาวลอนดอน ต่างก็พูดภาษาอังกฤษกันทั้งนั้น แต่ภาษาอังกฤษของคนทั้ง 4 ถิ่นนี้ไม่เหมือนกัน จากความแตกต่างที่ปรากฏ ผู้ฟังสามารถที่จะบอกได้ว่าผู้พูดมาจากถิ่นใด

ตัวอย่างของภาษาที่ต่างกัน เพราะสภาพภูมิศาสตร์ตามถิ่นต่าง ๆ มีอยู่เป็นจำนวนมาก ถ้าเราได้ยินใครพูดว่า What like was it?

เราก็พอจะสันนิษฐานได้ว่าผู้พูดน่าจะมาจากสก๊อตแลนด์ เพราะในความหมายเดียวกัน ชาวอังกฤษและเวลส์ มักจะพูดว่า

What was it like?

ถ้าหากได้ยินคนพูดว่า

Do you want your clothes washed?

เราก็อาจจะคิดว่าคนที่พูดเป็นชาวสก๊อตหรือชาวอังกฤษตอนใต้ ส่วนคนอังกฤษทางเหนือและบริเวณมิดแลนจะไม่พูดเช่นนี้ เขามักจะพูดว่า

Do you want your clothes washing?

ความแตกต่างของภาษานอกจากจะเกิดจากสภาพภูมิศาสตร์แล้ว ยังมีสาเหตุเนื่องมาจากสภาพพื้นฐานของความเป็นอยู่ทางสังคมของผู้พูดด้วย เราจะพบว่าแม้คนที่อยู่ในเมืองเดียวกัน ก็อาจจะพูดภาษาแตกต่างกันไปคนละแบบ คนที่ประกอบอาชีพต่างกันย่อมใช้ภาษาต่างกัน ภาษาของกรรมกรก่อสร้างย่อมไม่เหมือนกับภาษาของนักธุรกิจ หรือภาษาของหมอก็อย่มไม่เหมือนกับภาษาของกรรมกรท่าเรือ จากประสบการณ์ของ Peter Trudgill ได้เขียนไว้ใน Diversity in Language จากหนังสือศาสตร์แห่งภาษา หน้า 25 ว่าจาก 2 ประโยคต่อไปนี้ สามารถบอกได้ว่าเป็นภาษาของกรรมกรท่าเรือ คือ

I ain't got it yet.

I've no got it yet.

และเช่นเดียวกัน สามารถบอกได้อีกว่า ประโยคข้างล่างนี้ผู้พูดคือหมอ

I haven't got it yet.

I've not got it yet.

I don't have it yet

จะเห็นได้ว่า ภาษาของกรรมกรทำเรื่องกับภาษาของหมอ มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน มากทีเดียว และมีใช้มีแต่เพียงเท่านั้น ยังมีความต่างกันในด้านกรออกเสียงและคำศัพท์ที่ใช้อีกด้วย ความแตกต่างระดับคำนี้สามารถบอกฐานะทางสังคมของผู้พูดได้

ความแตกต่างของภาษายังอาจมีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อม (social context) ที่ต่างกัน ใครก็ตามที่มีความเป็นอยู่ในสภาพแวดล้อมทางสังคมมากกว่าหนึ่งขึ้นไป บุคคลผู้นั้นย่อมจะต้องสามารถเลือกใช้ภาษาให้ต่างกัน เพื่อความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมทางสังคม ในขณะที่รูปแบบภาษาที่เลือกใช้ดังกล่าว จะมีลักษณะออกมาเป็นแบบทางการ (formality) และไม่เป็นทางการ (informality) ตัวอย่าง เช่น

I have insufficient financial resources for the journey

ประโยคข้างต้นนี้ จะใช้พูดก็เมื่อผู้พูดอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีลักษณะเป็นทางการเท่านั้น หากเป็นการพูดในสภาพปกติทั่วไป ก็จะไม่พูดอย่างนี้ เว้นแต่ว่าผู้พูดจะจงใจพูดให้เกิดขบขัน หรือเป็นการประชดประชันที่เล่นที่จริง หากเป็นการพูดกับเพื่อนสนิทหรือบุคคลในครอบครัว เดียวกัน ก็จะพูดว่า

I haven't got enough money for the trip.

หรือประโยคอื่น ๆ ที่คล้ายคลึง การออกเสียงของทั้ง 2 ประโยคก็จะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับว่าจะพูดในโอกาสใด

2.2 สาเหตุที่ทำให้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ความแตกต่างกันในการพูดภาษาเกิดขึ้นได้อย่างไร และทำไมทุกคนในบริบทจึงพูดภาษาอังกฤษไม่เหมือนกัน คำถามเหล่านี้ ไม่สามารถจะหาคำตอบที่ง่ายและตรงไปตรงมาได้ แต่อาจจะตอบได้ว่า สาเหตุสำคัญประการหนึ่งก็คือ ธรรมชาติของภาษาจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังที่ได้กล่าวไว้ในลักษณะของภาษา ข้อ 1.4 ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์เป็นผู้กำหนดขึ้น มนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงฉับไฉน ภาษาที่มนุษย์กำหนดก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงฉับไฉน ไม่มีการหยุดนิ่ง ภาษาทุกภาษาจึงมีการเปลี่ยนแปลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่มีภาษาใดจะคงที่เหมือนเดิมตลอดไปได้ ภาษาอังกฤษสมัยเชคสเปียร์ก็แตกต่างจากภาษาในปัจจุบันมาก ภาษาในสมัยโชเซอร์ (Chaucer) ต่างจากภาษาปัจจุบันจนยากที่จะเข้าใจได้ง่าย ๆ และภาษาอังกฤษสมัยกษัตริย์อัลเฟรดยิ่งเข้าใจยากมากจนถึงขั้นที่จะต้องแปลศัพท์กันทีเดียว

การเปลี่ยนแปลงทางภาษาศาสตร์เป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นในทุกภาษา และจะเกิดขึ้นได้หลายด้าน การเปลี่ยนแปลงของภาษาเกี่ยวกับที่ที่เกิดขึ้นต่างกันก็จะทำให้ภาษานั้นต่างกันไปด้วย ยิ่งถ้าไม่ได้ติดต่อกันอยู่เสมอแล้ว นับวันก็จะยิ่งทำให้ไม่เข้าใจภาษาของกันและกันได้ ตัวอย่างเช่น

เมื่อสองพันปีมาแล้วชาวเยอรมันนึกที่อาศัยอยู่ในประเทศเยอรมัน มีภาษาพูดที่ทุกคนสามารถเข้าใจกันได้ดี ต่อมาชาวเยอรมันนึกจำนวนมากได้อพยพย้ายถิ่นไปอยู่ในประเทศอังกฤษ และชาวเยอรมันนึกทั้ง 2 กลุ่มนี้ขาดการติดต่อซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างอยู่ ในระหว่างเวลานั้นเกิดความเปลี่ยนแปลงโดยอิสระขึ้น ในภาษาของทั้งสองพวกนี้จนกระทั่งถึงปัจจุบัน ภาษาเดียวกันเมื่อสองพันปี ก็ได้กลายเป็นสองภาษาไปคือ ภาษาเยอรมันและภาษาอังกฤษ

การเปลี่ยนแปลงมิใช่แต่จะทำให้เกิดการแตกตัวของภาษาเท่านั้น ในทางตรงกันข้ามอาจจะทำให้เกิดการรวมตัวของภาษาก็ได้ เช่น สังคม 2 แห่งที่พูดภาษาต่างกัน ไม่เคยติดต่อกันมาก่อนเลย ต่อมาได้มีการติดต่อสมาคมกันอย่างใกล้ชิด ภาษาของทั้งสองก็มีแนวโน้มที่จะรวมเข้าเป็นภาษาเดียวกันดังเช่น ในจาไมกา ภาษาที่พูดในจาไมกาปัจจุบันต่างจากภาษาเมื่อ 200 ปีที่แล้วมาก ภาษาจาไมกามีการเปลี่ยนแปลงที่ใกล้เคียงกับภาษาอังกฤษขึ้นทุกที ภาษาเปลี่ยนแปลงไปในทางแตกตัวมากกว่าการรวมตัว ซึ่งถ้าหากการแตกตัวของภาษาเป็นไปอย่างกว้างขวางทั่วโลก ก็ไม่สู้จะเป็นเรื่องดีนัก โดยเฉพาะในด้านการเมืองระหว่างประเทศซึ่งมีนโยบายที่จะให้ประชาชนทุกประเทศสามารถติดต่อสื่อสารกันได้โดยเสรี และพูดจากันรู้เรื่องให้มากที่สุด แต่ในขณะที่เดียวกันการมีพรมแดนกันแบ่งเขต แบ่งประชากรของโลกเป็นกลุ่มต่าง ๆ ก็เป็นสิ่งที่ดีอีกเช่นกัน เพราะเป็นการแบ่งให้เกิดชุมชนที่มีการแตกตัวทางภาษาตามไปด้วย ภาษาพูดจะช่วยก่อให้เกิดการแตกตัวทางด้านวัฒนธรรมมากขึ้น ซึ่งจะเป็นหนทางที่จะนำไปสู่การพัฒนาทางด้าน สังคม การเมือง และเทคโนโลยี เพราะการที่คนในโลกนี้พูดภาษาเดียวกันหมด โลกอาจจะหยุดนิ่ง ไม่มีความก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ ดังเช่น ในปัจจุบัน หากโลกหยุดนิ่งไม่ก้าวหน้าก็คงจะเป็นโลกที่น่าเบื่อไม่น้อยทีเดียว

2.3 ภาษาอังกฤษมาตรฐาน และภาษาย่อยอื่น ๆ ในภาษาอังกฤษ

“ภาษาย่อย” ในความหมายที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้ หมายถึงภาษาใด ๆ ก็ตามของภาษาเดียวกันที่มีความแตกต่างกันทางด้านไวยากรณ์, ศัพท์ และอาจจะต่างกันทางด้านการออกเสียงด้วย แต่ถ้าต่างกันเฉพาะด้านการออกเสียงแต่เพียงอย่างเดียวจะไม่ถือว่าเป็นภาษาย่อย แต่จะเป็นความแตกต่างในลักษณะที่เรียกว่า สำเนียง ต่างกันเท่านั้น

ภาษาย่อยของภาษาอังกฤษที่สำคัญมาก และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปคือ “ภาษาอังกฤษมาตรฐาน” เป็นภาษาที่มีผู้พูดเป็นจำนวนมาก และผู้ที่พูดภาษามาตรฐานได้ จัดตนเองอยู่ในพวกที่ “ได้รับการศึกษาดี” (well-educated) ภาษาอังกฤษมาตรฐานนี้ใช้เป็นภาษาเขียน ภาษาวิทยุ และภาษาโทรทัศน์ นอกจากนี้ยังเป็นภาษาที่ใช้สอนชาวต่างประเทศ และเป็นภาษาที่สอนกันในโรงเรียน

ตัวอย่างของภาษาอังกฤษมาตรฐาน และภาษาย่อยอื่น ๆ	
ภาษาอังกฤษมาตรฐาน	ภาษาย่อยอื่น ๆ
I did it	I done it
He hasn't gone	He hasn't went
I like him	I likes him
He wants them	He want them
You saw her	You seen her
Those people	Them people

ภาษาอังกฤษมาตรฐานของประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ ก็ยังมีความแตกต่างกันอีก หรือกลไกอีกนัยหนึ่งว่า ภาษาอังกฤษมาตรฐานที่พูดต่างกันก็จะแตกต่างกัน

ภาษาอังกฤษมาตรฐานในอเมริกา	He'd gotten it.
ภาษาอังกฤษมาตรฐานในอังกฤษ	He'd got it.
ภาษาอังกฤษมาตรฐานในสกอตแลนด์	You had a good time, hadn't you?
ภาษาอังกฤษมาตรฐานในอังกฤษ	You had a good time, didn't you?

2.4 แบบของการใช้ภาษา (Style)

ความต่างที่เกิดขึ้นในภาษาอังกฤษมาตรฐานอีกประการหนึ่ง คือ แบบของการใช้ภาษา (Style) มีภาษามาตรฐานหลายแบบให้ผู้ใช้ภาษาได้เลือกใช้ เพื่อให้เหมาะแก่โอกาสต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับที่เป็นทางการลงมาจนถึงระดับที่ไม่เป็นทางการ สไตล์ของการใช้ภาษาจะถูกกำหนดขึ้นด้วย “คำ” ที่ผู้พูดเลือกเอามาใช้มากกว่าลักษณะอย่างอื่นของภาษา ดังตัวอย่างที่กล่าวไว้ในหัวข้อ 2.1 ประโยคที่ใช้คำว่า “trip” และ “not enough” เป็นการใช้ภาษาแบบไม่เป็นทางการ ในขณะที่ประโยคที่มีคำว่า “journey” และ “insufficient” เป็นการใช้ภาษาแบบเป็นทางการ ผู้พูดจะเลือกใช้แบบใดก็ได้ แต่มีข้อแม้ว่า ประโยคที่ใช้กันนั้นจะต้องถูกไววยากรณ์เสมอ ส่วนจะให้เหมาะสมกับกาลเทศะอย่างไรนั้น ผู้พูดควรคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ประกอบด้วย เช่น ผู้ที่พูดด้วยเป็นใคร ผู้สูงอายุกว่า หรือเด็กกว่า โอกาสที่พูดเป็นอย่างไร แบบ formal หรือ informal รวมทั้งจุดประสงค์ของการสื่อความหมายด้วยว่าคืออะไร

2.5 สำเนียง (Accent)

ความแตกต่างกันของภาษาย่อยอีกประการหนึ่งก็คือ “การออกเสียง” หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “สำเนียงต่างกัน” เรื่องของสำเนียงเป็นสิ่งที่เราไม่สามารถแยกออกไปจากภาษาพูดได้เลย บุคคลในสังคมใดก็ต้องพูดภาษาของตนด้วยสำเนียงเฉพาะของภาษาของตนเท่านั้น

เช่น คนสุพรรณบุรีก็พูดด้วยสำเนียงของคนสุพรรณบุรี ซึ่งก็จะต่างไปจากสำเนียงของคนในจังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น ภาษาอังกฤษก็เช่นเดียวกัน มีภาษาพูดที่เราเรียกว่า “สำเนียงเบอร์มิงแฮม”, “สำเนียงค็อกนีย์” และ “สำเนียงพับบลิสทูล” เป็นต้น

หลายคนมีความเข้าใจสับสนระหว่าง “สำเนียง” และ “เสียง” เสียงหมายถึงสิ่งที่ทำให้ผู้ฟังจำผู้พูดได้ แม้จะไม่เห็นตัวผู้พูด เสียงเป็นเรื่องของลักษณะเฉพาะทางกายวิภาคของอวัยวะในการออกเสียงของคน คน 2 คน อาจพูดด้วย “สำเนียง” เดียวกันแต่ไม่อาจจะพูดด้วย “เสียง” เดียวกันได้ แต่ละคนมีเสียงที่เป็นของตนเอง เว้นแต่จะมีการเลียนเสียงเกิดขึ้นเพื่อการล้อเลียนหรือจุดประสงค์อื่น ๆ

ในทางทฤษฎีคนเราอาจจะพูดภาษาย่อยของภาษาหนึ่งด้วยสำเนียงของอีกภาษาย่อยหนึ่งในทางปฏิบัติมีตัวอย่างให้เห็นอยู่เสมอ ดังเช่น คนในจังหวัดสุพรรณบุรีบางคนพูดภาษาไทยกลางด้วยสำเนียงภาษาไทยสุพรรณบุรี หรือคนจำนวนมากในภาคใต้ที่พูดภาษาไทยด้วยสำเนียงของภาษาใต้ ภาษาอังกฤษมาตรฐานก็เช่นกัน มีคนจำนวนมากที่พูดภาษาอังกฤษมาตรฐานด้วยสำเนียงของภาษาย่อยประจำถิ่น สำเนียงที่ได้รับการยอมรับคือ สำเนียงของคนที่อยู่ในบริเตน นักภาษาศาสตร์เรียกสำเนียงนี้ว่า R.P. (Received Pronunciation) หรือเป็นที่รู้จักกันในนามของ “ภาษาอังกฤษแบบ B.B.C” “ภาษาอังกฤษของพระราชินี” และ “สำเนียง Public School” กล่าวคือเป็นสำเนียงของโรงเรียนเตรียมและโทเรทส์ B.B.C. ใช้ในการอ่านข่าวและเป็นสำเนียงของนักเรียนเก่าและนักเรียนปัจจุบันของ Public School ในอังกฤษ